

IUBIREA **ESTE O ALEGERE**

**28 DE POVEȘTI
EXTRAORDINARE
DESPRE CELE
5 LIMBAJE ALE IUBIRII
ÎN ACȚIUNE**

Gary Chapman

împreună cu JAMES STUART BELL

Stephanus

București, 2024

Dedic această carte lui
Derek și Amy Chapman,
al căror stil de viață dovedește
că „iubirea este o alegere“.

Cuprins

Mulțumiri	9
Introducere	
<i>Gary Chapman</i>	11
A iubi cu generozitate	
<i>Tamara Vermeer</i>	15
O ceașcă de bucurie	
<i>Steven L. Brown</i>	25
Când cineva bea lapte cu lingura	
<i>Doris E. Clark</i>	31
Îmbrățișarea pe care nu o voi uita niciodată	
<i>Rebecca Willman Gernon</i>	39
Pâraie de munte și parcuri de distracție	
<i>Sheila Farmer</i>	47
Fetița care mi-a schimbat viața	
<i>Laurie A. Perkins</i>	55
Contrariile se atrag – și apoi...?	
<i>Emily Osburne</i>	65
O nouă încăpere pentru iubire	
<i>Betty J. Johnson Dalrymple</i>	71
Ceva mai bun decât ciocolata	
<i>Midge DeSart</i>	79
Cine câștigă războiul?	
<i>Laura L. Bradford</i>	85
Fata care mi-a străpuns inima	
<i>Barbara L. Scott</i>	95
Eliberarea unei inimi rănite	
<i>Amy Chanan</i>	103

Spune-mi „Scumpete“!	
<i>Donna Smith</i>	111
Când Sara m-a învățat ce înseamnă libertatea	
<i>Nancy Page Sheek</i>	119
Cu bune și cu rele	
<i>Sheila Farmer</i>	127
Aventuri zilnice cu mama	
<i>Faith Waters</i>	135
Încercare și eroare	
<i>Billy Cuchens</i>	143
Nu e vorba despre mine	
<i>Christine McNamara</i>	153
Bunătațe într-o cutiuță argintie	
<i>Pamela Dowd</i>	161
O lalea într-un pământ înghețat	
<i>Gena Bradford</i>	167
Avea nevoie doar de timp	
<i>Katherine J. Crawford</i>	177
Ziua în care soțul meu s-a rugat să mor	
<i>Laquita Havens</i>	187
Lupta pentru mașina de spălat vase	
<i>Susan Stanley</i>	195
Pisicuța care prevestea vremea	
<i>Nancy J. Farrier</i>	203
Spune-i adio iubitei tale!	
<i>Jennifer Devlin</i>	209
O înțelegere de tip 50/50	
<i>Sandy Cathcart</i>	217
În bogăție și în sărăcie	
<i>Chris Wright</i>	225
Buruieni pe Aleea Florilor	
<i>Connie Pombo</i>	233
Despre colaboratori	241

Mulțumiri

Le sunt îndatorat acelor persoane care mi-au împărtășit poveștile lor de iubire. Această carte nu ar fi existat fără contribuțiile lor. Îi sunt extrem de recunoscător lui Jim Bell, care a încurajat acest proiect de la început și a jucat un rol important în compilarea poveștilor. Sper ca atât el, cât și colaboratorii să fie răsplătiți, știind că munca lor i-a ajutat pe alții să descopere că iubirea este o alegere. De asemenea, le sunt recunoscător celorlalți din echipa editorială și de marketing care au avut o implicare, într-un fel sau altul.

La nivel personal, am fost binecuvântat din plin cu un fiu, Derek, și cu o noră, Amy, care, de-a lungul vieții lor de căsnicie, au dat un exemplu a ceea ce înseamnă să iubești. Începând cu nunta lor din Praga și continuând cu lucrarea lor din Antwerp, iar acum în Austin, Texas, ei s-au dedicat zilnic implicării în viețile altora. Visez la ziua în care exemplul lor va fi înmulțit, iar în acest scop le-am dedicat această carte lor.

GARY D. CHAPMAN

Winston-Salem, North Carolina

Introducere

GARY CHAPMAN

Iubirea face lumea să se-învârtă.“
„N-ai nevoie decât de iubire.“

„Iubirea te poate face să înnebunești...”

Dintotdeauna poeziile, cântecele, filmele și oratorii au încercat să descrie și să exprime în mod adecvat ce este iubirea. Filmele și programele TV se concentrează asupra căutării iubirii și a împlinirii personale. Reclamele se folosesc de acest sentiment puternic pentru a ne vinde produse. Deseori, cultura noastră pare să aibă o mentalitate saturată de iubire.

Fie că e vorba de căsnicie, familie sau prieteni, nu e de mirare că iubirea prezintă o astfel de atracție și se află atât de sus pe lista de priorități a vieții noastre. Până la urmă, cea mai înțeleaptă carte pe care am citit-o vreodată, Biblia, ne spune că Dumnezeu Însuși este iubire.

Puține emoții în viață echivalează cu adrenalina unei povești noi de dragoste sau cu compania plăcută a unui prieten sau cu sprijinul plin de compasiune al unui membru al familiei. Nu-i de mirare că urmărim iubirea mai presus de multe alte experiențe pozitive. Ne este mult mai

IUBIREA ESTE O ALEGERE

ușor să supraviețuim provocărilor normale, zilnice, când știm că avem persoane care sunt totdeauna alături de noi când avem nevoie de ele și ne susțin necondiționat.

Deoarece fiecare relație de iubire implică oameni supuși greșelii, provocările abundă. Spre deosebire de relațiile personale ilustrate pe ecranele mari și mici, problemele adevărate dintre oameni nu pot fi rezolvate, de obicei, în 30 de minute, nici chiar în câteva episoade. Câteodată, circumstanțele și oamenii fac să fie imposibil să iubești cu succes.

Euforia se domolește după căsătorie, iar sentimentele romantice zboară pe fereastră. Avem o neînțelegere acută și ne trezim că suntem dușmănoși, în loc să fim un sprijin.

Câteodată au loc dificultăți de comunicare. Alteori, s-ar putea să ținem la așteptări nerealiste. Iar alteori, sincer, nu prea știm de fapt cum intră iubirea în ecuație. Și când lucrurile merg greu, unii oameni pur și simplu pleacă... lăsând în urmă inimi frânte.

În calitate de pastor și consilier, am văzut asta de nenumărate ori. Un partener se plictisește de căsnicie și cedează în fața tentației de a vedea dacă iarba chiar este cu adevărat mai verde în curtea altei persoane. Părinți și copii se excomunică reciproc din punct de vedere emoțional din cauza unei neînțelegeri. Cineva stă singur în biserică sau stă acasă, pentru că el sau ea și-a pierdut un prieten și-i este teamă să devină din nou vulnerabil și să încerce din nou.

Am văzut prea mulți oameni care renunță la iubire prea repede. A renunța la relații nu oferă eliberarea la care speri, nu aduce soluții și nici nu simplifică viața. Mai degrabă, ea aduce cu sine mai multe probleme prin amărăciunea și învinuirile care persistă.

Așadar, care sunt răspunsurile la provocările pe care iubirea le aduce

cu sine? Pentru început, pentru a rezista mult și prin toate presiunile și dificultățile vieții, iubirea trebuie să fie mai mult decât ceva ce simțim. Trebuie să fie ceva ce facem. Trebuie să o dovedim concret în căsnicia noastră, în familia noastră, printre prietenii și cunoștințele noastre și, da, chiar și față de dușmanii noștri.

Și despre asta este această carte. În următoarele pagini vei vedea exemple de oameni exact ca tine – ca noi *toți* – care au învățat să transforme obstacolele, „lămâile“ de care au parte în viață, într-un nectar sățios, ce stinge setea din punct de vedere emoțional. Acestea sunt poveștile de succes care te fac să mergi și să te străduiești mai tare.

Vei citi despre:

- Doris, care și-a ocupat mâinile croșetând cu furie când simțea că-i vine să le folosească pentru a-și strânge de gât soțul pe care chiar nu-l mai suporta.
- Faith, care a trebuit să învețe să facă față situației în care mintea unui străin a ocupat trupul celui iubit.
- Laquita, care s-a îndrăgostit în sfârșit de soțul ei după 40 de ani.
- Steven, care a oferit o ceașcă de cafea fierbinte pentru a-și încălzi circulația iubirii din inimă; și Tamara, care a învățat că avea puterea să facă mai bună lumea unei persoane mai puțin norocoase.
- Rebecca, al cărei tată era incapabil să-și exprime emoțiile.
- Midge, o femeie care se aștepta la ciocolată și a rămas cu un gust amar în gură.
- Pamela, care a ajuns să găsească comoara inimii ei sub capacul unei cutii mici de argint.

Toate aceste persoane, și multe altele, își împărtășesc poveștile

IUBIREA ESTE O ALEGERE

despre cum au învățat să pună în aplicare iubirea prin tragedii și victorii. Experiențele lor sunt mult mai fascinante decât ar putea fi orice povești inventate de la Hollywood. Vei putea să intri în poveștile lor și să rezonezi cu angoasele și reușitele lor.

După fiecare poveste, am subliniat un element-cheie care poate să te ajute să devii invincibil în căutarea ta după relații puternice, stabile, precum și niște observații practice despre limbajele iubirii și sugestii care să te ajute să faci din iubire o alegere. Prin aceste pagini îți voi oferi niște sfaturi practice pe care acești oameni le-au folosit, pe care le poți pune și tu în aplicare. Aceste povești te vor inspira să dezvolți, să reaprinzi și să experimentezi genul de iubire și prietenie care rezistă după ce senzațiile fluturașilor din stomac au pălit.

Deci, vrei să te bucuri de cele mai bune relații posibile? Atunci, treci la treabă! Iubirea nu este împachetată într-un pronume – în „el“, „ea“ sau „ei“. Nu are de-a face cu cine sunt alți oameni sau cum se poartă ei cu noi sau cu ce fac ei ca să ne facă să-i prețuim. Iubirea începe cu tine și nu are de-a face în primul rând cu ce spui sau simți. În schimb, iubirea este un cuvânt de acțiune. *Iubirea este o alegere.*

A iubi cu generozitate

TAMARA VERMEER

Tony a intrat într-o zi în biroul nostru în care soțul meu, Tim, consiliază veterani scoși din luptă. Zâmbetul său strălucitor îi lumina întreaga față. Nu era mai înalt decât fiul meu în vârstă de paisprezece ani – chel, mai degrabă slab, pe la patruzeci și ceva de ani. Era atât de fermecător, având acel tip de farmec căruia nu cred că mama lui i-ar fi rezistat nici dacă el ar fi fost neastâmpărat. Avea un anumit râs, pe jumătate chicotit care îi ieșea atât de ușor, încât și eu aproape că râdeam – nu mă puteam abține. L-am cunoscut doar foarte puțin, dar el și-a lăsat o amprentă pe inima mea, deși la început nici nu mi-am dat seama că era acolo.

Mai târziu, în acea săptămână, Tim m-a întrebat:

— Ți-l amintești pe Tony?

— Bineînțeles, am spus eu, în timp ce sortam corespondența.

— Hai să-ți spun mai multe despre el. Are HIV, este un refugiat în urma uraganului Katrina, a fost mutat aici în Denver și, din câte îmi dau seama, este complet singur. Nu avea niciun adăpost, dar recent a găsit o locuință subvenționată. Însă este destul de bolnav, apartamentul

lui este practic gol și doarme pe podea. Nu are nici măcar un pat.

El nici măcar nu are un pat – niciun pat – și e bolnav. Cuvintele mi-au răsunat în minte. *Niciun pat, niciun pat.* Mi l-am imaginat pe micul Tony încovrigat pe podea. Mai auzisem de astfel de cazuri disperate ca acesta, cu toții auzim, și întotdeauna mi se strânge inima și mă simt groaznic. Dar de data aceasta a fost ca și când cineva m-ar fi zgâlțâit și ar fi strigat: „El nu are pat! Uite-te la tot ce ai tu!“

Familia noastră s-a bucurat întotdeauna să-i ajute pe cei mai puțin norocoși – prin daruri de Crăciun pentru oameni aflați în nevoie, ducând mâncare familiilor care au pe cineva în spital, prin bani pentru un copil din Africa. Dar acestea erau moduri „prudente“ de a ajuta, iar apoi plecam acasă; viețile noastre nu fuseseră niciodată împletite cu ale lor.

Mi s-a pus un ghem în stomac și m-a apucat tremuraturul. Trebuia să-i iau un pat. Nu știu de ce trebuia să acționez altfel de data asta, dar Dumnezeu știa. Și trebuia să fie un pat nou! Dintr-un anume motiv, voiam să-l iubesc *cu generozitate*. Dar, deși mă simțeam atât de pornită să-l ajut, mă întrebam în ce urma să mă bag. Nu mai făcusem niciodată așa ceva.

I-am dus patul și așternutul nou-nouț pe care le alesesem împreună cu fetele mele. Eram destul de emoționată. El s-a așezat pe noul său pat, a netezit cuvertura și a zâmbit. Apoi, emoțiile l-au copleșit și a început să plângă. Tusea îi zguduia trupul slab.

— Vă mulțumesc! Vă mulțumesc atât de mult – nu știu ce să spun! Eu... eu...“

Cuvintele îi erau înecate de lacrimi. Acest pat părea să fie lumina dintr-o groapă adâncă și foarte întunecată. El s-a uitat la noi cu o confuzie amestecată cu recunoștință. Nu știu cum altfel să o descriu. El

nu ne cunoștea deloc.

— Tony, dragă! Ce se întâmplă aici? Juanita, vecina lui, ce locuia în capătul celălalt al coridorului și îi era ca o bunică, a intrat înăuntru.

Nu arăt cum trebuie ca să cunosc persoane noi, dar voiam să văd ce se întâmplă!

Ea i-a văzut patul și s-a uitat la Tony, și-a clătinat capul încărunit și a zis: — Scumpete, ți-am zis că Dumnezeu va avea grijă de tine! El te-a auzit; da, a făcut-o!

Prietenii și familia noastră ni s-au alăturat imediat să ajute – cu cratițe și oale noi, veselă, prosoape, cuptor cu microunde, bani – de toate! Și, cireașa de pe tort, sora mea, Laurie, i-a cumpărat mobilă nou-nouță – nu din aceea aruncată de alții, ci mobilă nou-nouță, asortată cu un covor.

— Laurie, i-am zis, mă cam îngrijorează că ai cheltuit atât de mulți bani. Nu-l cunoaștem prea bine pe Tony și ar fi putut să vândă tot sau cineva ar fi putut s-o fure sau...

— Vreau să fac asta și ce-o fi, o fi, a zis ea zâmbind. Iubire generoasă.

Am sunat într-o zi ca să văd ce face. El vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor.

— Păi, mi-e destul de bine, chiar bine astăzi. Știai că mâine e ziua mea?

— Tony, hai să facem o petrecere aniversară!

A venit familia mea, împreună cu părinții mei și chiar și prietena fiicei mele. Am împachetat restul de lucruri pe care oamenii le dăruiseră în pungi colorate și am adus un tort. El stătea pe canapea, înghesuit între părinții mei și îi curgeau lacrimile.

— Nu am avut niciodată parte de o petrecere ca aceasta! Știți, sunt unul dintre paisprezece frați.

Habar n-aveam. Unde era familia lui? Mici frânturi din viața lui începeau să iasă la iveală.

În timp ce conduceam spre casă, prietena fiicei mele a zâmbit în timp ce se uita pe fereastră și a zis: „Asta a fost cea mai tare zi!“ Mai târziu, când m-am întors să-i duc niște mâncare, el lipise toate pungile de cadou pe perete.

Tony a început să se îmbolnăvească mai rău. Avea deseori dureri în piept și dificultăți de respirație. Într-o dimineață de luni, am sunat să văd ce face.

— Am fost la spital de trei ori în acest weekend, Tamara. Mă dureau pieptul îngrozitor de tare.

— Of, Tony! M-am simțit groaznic. Cum ai ajuns până acolo?

— Am luat autobuzul, dar a trebuit să merg un kilometru și jumătate pe jos până la stația de autobuz. Au zis că n-au găsit nimic, așa că m-au trimis acasă, dar nu m-am simțit deloc mai bine, așa că m-am mai dus de două ori.

Nici măcar nu l-au ajutat să se ducă acasă! Eram vânătă de furie. În lumea mea, eu aveam o familie care să mă ducă și o mașină, iar ei nu m-ar fi trimis pe mine niciodată așa acasă. În lumea lui, el era singur, iar lor nu le păsa.

Mi-am dat seama că el avea nevoie de un susținător din punct de vedere medical, așa că Tim și cu mine ne-am hotărât să ne asumăm acest rol. Poate din cauza istoricului său, poate pentru că era singur, el continua să fie tratat ca și când nu merita respectul sau efortul personalului medical. A fost spitalizat de nenumărate ori și nu pot să-ți spun de câte ori am urlat la spital când auzeam cum era tratat. Asistentele mă întrebau: „Și tu cine ești?“

Eu mă arătam ofensată și spuneam: „Păi, sora lui mai mare,

bineînțeles! Nu vezi asemănarea?“ . El e negru și are 1,70 m, iar eu sunt albă și am 1,80 m.

Starea lui Tony s-a înrăutățit. Eram cu el în timp ce aștepta să-l vadă un oncolog, într-o zi. Tony era speriat. El s-a întors spre mine și mi-a zis:

— De ce faci asta? Nu mă cunoști, de fapt, și nu știi ce am făcut.

Am zâmbit și i-am zis:

— Păi, nici tu nu mă cunoști și nu știi ce *am* făcut eu.

— Nu, pe bune, a insistat el.

— Cred că s-a întâmplat pur și simplu să-L ascult pe Dumnezeu, Tony. El știa că ai nevoie de cineva care să fie alături de tine chiar acum și care pur și simplu să te iubească.

Tony suferea de cancer pulmonar. Nu știam cât timp mai are, iar sora mea a simțit că este urgent să-i aducă din nou împreună pe el și familia sa. L-am îndemnat să-și sune mama. Ea locuia în Mississippi.

— Oh, nu vreau s-o îngrijorez. Are aproape optzeci de ani, a zis el. Dar vocea îi era pătrunsă de nostalgie. Atunci am aflat pentru prima oară de mama lui, Lucille.

Părinții mei au început să-l viziteze la apartamentul său și la spital. El le spunea mami și tati, și deseori plângea când vorbea cu ei la telefon. Cred că îi era foarte dor de mama lui.

Într-o seară, în jurul orei opt, a sunat de la spital. „Doctorul este aici și...“. Vocea i s-a frânt, iar gâtul mi s-a blocat când a zis: „Nu sunt așa bine, soră mai mare.“

A încercat să râdă, dar râsul s-a transformat în scâncete. Doctorul a luat telefonul și mi-a spus, fără emoții, că Tony avea cancer pulmonar în stadiul IV și că mai avea cel mai probabil de la șase săptămâni până la patru luni de trăit. Eram așa de furioasă că tremuram. Îi rugasem pe

cei de la spital să mă sune astfel încât să fiu alături de el când îi spuneau diagnosticul. Să ți se spună o astfel de veste când ești singur este și mai devastator.

Ne-am grăbit să ne ducem la spital. Spre surpriza mea, Tony a zâmbit, m-a luat de mâini, și de data aceasta rolurile au fost inversate – el m-a alinat pe mine! Am plâns și am plâns.

— Știu că tu crezi că doctorul este rău, dar trebuia să aud adevărul și nimeni nu voia să mi-l spună, a zis el.

Mi-am dat seama atunci cât de mult îl iubeam, de fapt, pe Tony.

Tony mi-a spus mai târziu că, după ce primise vestea, a plecat din camera lui, a coborât pe scări și plănuia să iasă pe ușa spitalului și să dispară de-a binelea.

— M-am întors pe scări în sus, pentru că îți spuseseam că voi fi acolo și nu voiam să te dezamăgesc. Dacă nu ați fi fost voi, eu nu aș fi acum aici.

El a sunat a doua zi și a cântat la robot. Și a râs cu râsul acela care mă făcea să râd, iar apoi m-a făcut să plâng. „Obişnuiam să cânt în corul Mississippi Mass Choir“, mi-a spus el. O altă frântură din viața lui a ieșit la iveală.

Am continuat să insistăm pe lângă el să-și sune familia. Într-un sfârșit, a sunat-o pe sora lui, Cynthia. Sora mea, cu inima ei generoasă și darnică, s-a oferit să plătească zborul Cynthiaei la Denver și să-i închirieze o mașină. Cynthia habar n-avea că era atât de bolnav.

— Nu înțeleg de ce nu ne-a sunat mai curând! Aș fi venit mai devreme.

El se distanțase de familia lui din motive pe care ei încă nu le înțeleg. Era evident că-l iubeau. Dar experiențele vieții îl răniseră cumva profund.

Cynthia a apărut într-o seară la apartamentul lui Tony și ne-a povestit ce avea pe inimă.

— Știți, eu am niște probleme cu spatele și nu am mai putut lucra, dar am simțit că trebuie să existe ceva ce aș putea să fac. „Doamne“, m-am rugat eu, „care este scopul meu? Ce vrei Tu să fac?“ Ei bine, acesta este răspunsul. Eu trebuie să-l iau pe Tony acasă și să am grijă de el.

Administrația Veteranilor a plătit zborul lui Tony, iar sora mea a plătit zborul Cynthiai. Când Tony s-a dus acasă, am știut că nu aveam să-l mai văd niciodată.

Familia lui s-a adunat să-și vadă mielul rățâcit. Frații și surorile lui au venit din toată țara și au venit și fiicele lui – da, avea două fiice și patru nepoți! Povestea lui continua să ni se dezvăluie.

Mama lui nu pleca niciodată de la căpătâiul său. M-a sunat într-o zi și mi-a zis: „Mă rugasem pentru un miracol pentru Tony al meu, iar tu ai fost acel miracol“. Tony a murit în luna mai a acelui an. A adormit și nu s-a mai trezit, dar a murit cu familia în jurul său. Nu mai era singur.

Familia lui Tony a inclus poza familiei noastre în buletinul de la înmormântarea sa, alături de următoarele cuvinte: „Nu am fi putut avea parte de o familie mai bună decât a voastră, care să aibă grijă de dragul nostru Tony. A vă mulțumi nu este îndeajuns! Meritați mai mult. Dumnezeu să vă păzească și să vă binecuvânteze.“

Mi-am asumat riscul de a lăsa să se reverse niște iubire generoasă din inima mea și iată ce s-a întâmplat: o foarte neașteptată poveste de iubire.

Uneori, în viață, putem acorda o șansă cuiva. Acea decizie ne face să simțim un ghem în stomac și să ne tremure mâinile. Nu e obligatoriu s-o facem, nimeni nu va ști dacă n-o facem, iar viețile noastre ar putea să meargă mai departe la fel. Dar atunci când începem să iubim, nu

IUBIREA ESTE O ALEGERE

doar ca într-un experiment de încercare, ci cu generozitate, viețile noastre sunt schimbate pentru totdeauna. Când iubim generos, primim răsplăți de neuitat. Și, câteodată, acea grijă nu are impact doar asupra celeilalte persoane, ci are un efect de undă, creând o „familie extinsă“, care devine o expresie a adevăratei comunități după care tânjim cu toții.

CELE 5 LIMBAJE ALE IUBIRII ÎN ACȚIUNE

Tamara și familia ei vorbeau fluent trei dintre limbajele iubirii – *darurile, serviciile și timpul de calitate* – și le-au manifestat față de cineva complet străin pe care Dumnezeu îl adusese în calea lor. Nimeni nu poate citi această relatare fără a simți sentimentul profund de bucurie și satisfacție care a venit în urma iubirii generoase.

IUBIREA ESTE O ALEGERE

Ce-ar fi să te rogi ca Dumnezeu să te conducă la cineva pe care l-ai putea iubi, vorbindu-i printr-unul sau mai multe dintre cele cinci limbaje ale iubirii?

Adu-ți aminte că Isus a spus că la judecata finală El le va spune celor de la dreapta Sa: „«Veniți binecuvântații Tatălui Meu! Moșteniți Împărăția... ! Căci Mi-a fost foame și Mi-ați dat să mănânc, Mi-a fost sete și Mi-ați dat să beau, am fost străin și M-ați primit între voi, am fost gol și M-ați îmbrăcat, am fost bolnav și M-ați vizitat, am fost în închisoare și ați venit la Mine». Atunci cei dreپți Ți vor răspunde, zicând: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci, sau însetat și Ți-am dat să

bei? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit între noi, sau gol și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut noi bolnav sau în închisoare și am venit la Tine?». Iar Împăratul, răspunzând, le va zice: «Adevărat vă spun că, întrucât ați făcut așa unuia dintre acești frați ai Mei cei mai neînsemnați, Mie Mi-ați făcut!» [Matei 25:34-40]. A ne arăta iubirea față de alții înseamnă a ne arăta iubirea față de Dumnezeu.